

Sygn. akt I C 1675/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Juszczyżyn

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Justyna Kochan - Rogoż

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) Ltd z siedzibą na Malcie

przeciwko G. K.

o zapłatę

powództwo oddała.

SSR Paweł Juszczyżyn

Sygn. akt I C 1675/17 upr.

UZASADNIENIE

Powódka (...) Ltd w Malcie wniosła o zasądzenie od pozwanego G. K. kwoty 4586,40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 września 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powódka wskazała na to, że w dniu 12 lutego 2016 r. pozwany złożył wniosek o pożyczkę za pośrednictwem formularza zamieszczonego na stronie internetowej (...) Sp. z o.o. warunkiem potwierdzenia Ramowej Umowy P. było przelanie na rachunek (...) Sp. z o.o. kwoty 0,01 zł oraz wpisanie w tytule przelewu kodu potwierdzającego Ramową Umowę P., co też pozwany uczynił. W dniu 10 sierpnia 2016r. (...) Sp. z o.o. – działając za pośrednictwem (...) Sp. z o.o. – dokonała przelewu na rachunek pozwanego kwoty 3600 zł. Dzień spłaty określony został na 9 września 2016r., a całkowita kwota do spłaty wynosiła 4586,40 zł. Wobec braku spłaty zadłużenia przez pozwanego pożyczkodawca podjął działania windykacyjne, których kosztami obciążył pozwanego. W związku z zawarciem umowy cesji powódka nabyła wierzytelność wobec pozwanego.

Pozwany G. K. nie stawił się na rozprawę ani nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka przedłożyła niepodpisaną Umowę P. (k. 22 – 25), kserokopię wyciągu z rachunku bankowego (k. 8 – 9), a także niepodpisane zawiadomienie o cesji wierzytelności (k. 20) oraz wezwanie kierowane do pozwanego (k. 21).

W ocenie Sądu powódka nie udowodniła, by przysługiwało jej jakiegokolwiek roszczenie względem pozwanego. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony

są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powódce spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jej roszczenie.

Powódka wywodzi swe roszczenie z umowy cesji wierzytelności, na podstawie której miał nabyć wierzytelność wobec pozwanego.

Wskazać trzeba jednak, że powódka nie przedłożyła do akt umowy cesji, z której by wynikało, iż dotyczyła przelewu wierzytelności wobec pozwanego, a fakt rzekomego jej zawarcia wywodzi z kserokopii zawiadomienia o tej czynności kierowanego do pozwanego. Pismo to jednak nie tylko nie zostało opatrzone podpisem osoby, która je wydała, ale także nie zostało poświadczona za zgodność z oryginałem w wymagany ku temu sposób.

Dokument ten nie może zatem stanowić dowodu skutecznego nabycia wierzytelności, podobnie jak kserokopia wezwania kierowanego do pozwanego, rzekomo wystosowanego przez zbywcę wierzytelności oraz inne niepoświadczone za zgodność z oryginałem wydruki.

Zważyć trzeba, że w myśl przepisów kodeksu postępowania cywilnego dokumentem jest wyłącznie oryginał. Kserokopia, jako odwzorowanie oryginału, może być uznana wyłącznie za odpis dokumentu. Z kolei odpis dokumentu jest dokumentem wskazującym na istnienie dokumentu oryginalnego. Niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Jeżeli zaś pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2000 r. IV CKN 59/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08). Dla uznania kserokopii za dokument niezbędne jest oświadczenie o istnieniu oryginału o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Dopiero po umieszczeniu na kopii poświadczenia zgodności z oryginałem można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału.

Złożone przez powódkę kserokopie zawiadomienia o przelewie wierzytelności i wezwania do zapłaty, jak i inne wydruki nie zostały poświadczona za zgodność z oryginałem, nie można zatem uznać ich za wiarygodny dowód świadczący o zbyciu jakiegokolwiek wierzytelności na rzecz powódki, zwłaszcza, że w ocenie Sądu pisma te nie zostały opatrzone podpisami osób je wystawiających.

Dodatkowo wskazać trzeba, że w przypadku cesji, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r. wydany w sprawie V CSK 187/06, publ. MoP 2006/16/849).

W sprawie powódka nie wykazała istnienia wierzytelności przysługującej rzekomemu pożyczkodawcy. Załączona do akt umowa pożyczki nie została podpisana przez pozwanego, nie sposób zatem uznać by w istocie została zawarta.

Okoliczności związania pozwanego umową pożyczki nie potwierdza również potwierdzenie przelewu na kwotę 3600 zł złożone przez powoda. Przelew ten nie został opatrzone tytułem pozwalającym na jednoznaczne stwierdzenie, że przelana kwota stanowiła pożyczkę objętą umową, która byłaby zawarta z pozwanym.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności należy uznać, iż powódka nie wykazała, iż przysługuje jej względem pozwanego dochodzona pozwem wierzytelność. Od obowiązku wskazywania dowodów nie zwalnia bynajmniej powódki treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którą, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z tych powodów Sąd – na podstawie powołanych przepisów oraz art. 509 kc a contrario – oddalił powództwo w całości.

/-/ SSR Paweł Juszczyzyn